

žitostmi duvodů rozlukových, ovšem na základě rozsudku rozvodového. Při posouzení otázky, o niž tuto jde, není bezvýznamnou okolností, že žalobě o rozvod lze vyhověti také na základě pouhého výsledku stran. Dle názoru v dovolací stížnosti zastávaného, nemohlo by žádosti o povolení rozluky opírající se o předpis § 17 cit. zákona býti vyhověno, jelikož výsledek stran v rozlukovém řízení není důkazním prostředkem, a musila by taková žádost býti zamítnuta, poněvadž by skutečnosti ve sporu o rozvod na jevo vyšlé vzhledem ke způsobu, jakým byly zjištěny, nestačily k provedení rozluky. To by se však nesrovnávalo se zákonem, jenž pouze žádá, aby skutečnosti na jevo vyšlé ve sporu o rozvod přivedly soud k přesvědčení, že by byly už tehda odůvodnily výrok o rozluce, naproti tomu o způsobu, jakým skutečnosti ty byly zjištěny, se zákon nezmiňuje. Z toho ovšem plyne také, že není správným výkladem dovolací stížnosti, týkající se zákonného rčení, v němž se mluví o provedeném sporu, naopak stačí jakékoliv provedení sporu, jež skončilo rozsudkem.

Čís. 1712.

Družstvo ku podpoře sběratelské činnosti členů filatelistů nelze ustavit jako společenstvo ve smyslu zákona ze dne 9. dubna 1873, č. 70 ř. zák.

(Rozh. ze dne 13. června 1922, R I 685/22.)

Rejstříkový soud zamítl žádost »nákupního a prodejního družstva filatelistů« za zápis do rejstříku společenstevního, poněvadž dle účelu, v § 1, odstavec druhý předložených stanov vytčeného, není předmětem družstevního podnikání přímá hospodářská podpora členů v jich výdělků a hospodaření společnou hospodářskou činností, zamýšlené družstvo nemá ani v podstatě rázu společenstev v § 1 zák. o společenstvech ze dne 6. dubna 1873, čís. 70 ř. zák., příkladmo uvedených a nesleduje vůbec žádného účelu hospodářského tak, že je jako společenstvo do rejstříku výdělkových a hospodářských společenstev zapsati nelze. Rekursní soud usnesení potvrdil. Důvody: Ku správným, se stavem věci a zákonem se srovnávajícím důvodům napadeného usnesení dodává se s ohledem na vývody rekursu jencm toto: Družstva ve smyslu zákona ze dne 9. dubna 1873, čís. 70 ř. zák., jsou dle úmyslu zákona sdružení se osob ku společné hospodářské činnosti, sledují tudíž účel, podporovati výdělek nebo hospodářství svých členů a tím zlepšiti a zvýšiti úroveň hmotného blahobytu svých členů. Důsledkem toho jsou z formy společenstevní vyloučena všechna sdružení, která dle účelu, který si vytkla, nelze zařaditi pod právě uvedená hlediska. To platí i o družstvu, o které tuto jde, jehož účelem v podstatě jest podporovati sběratelskou činnost svých členů v oboru známek, která s hospodářstvím anebo výdělkem členů společenstva nemá ničeho společného, jsouc čistě rázu ideálního. Pro účel, v § 1, odstavec druhý stanov vytčený, nehodí se forma společenstevní a právem proto zamítl rejstříkový soud opověď řečeného společenstva, jehož účele může býti dosaženo v jiné formě sdružovací.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Rekursní soud zcela správně a případně v napadeném usnesení odůvodnil, poukávav při tom též na důvody soudu rejstříkového, proč žádaný zápis družstva do rejstříku vzhledem k ustanovením zákona ze dne 9. dubna 1873, čís. 70 ř. zák. povoliti nelze. K důvodům těm se jen ještě připomíná, že již pouhé označení zaměstnání jednotlivých členů představenstva v ověřovací doložce ukazuje, že nejde tu o družstvo obchodníku se známkami, ani o sdružení osob ku společné hospodářské činnosti, sledující účel podporovati výdělek neb hospodářství svých členů a tím zlepšiti úroveň hmotného blahobytu svých členů. Členy představenstva jsou podle jich zaměstnání: »ředitel svazů majitelů dolu, JUDr. a inženýr, velkoobchodník, tajemník JUDr., účetní rada a velkoobchodník s papírem, jichž hlavní hospodářská činnost a zájmy jsou zřejmě daleko od filatelie. Poněvadž tu tedy není předpokladů pro přípustnost dovolacího rekursu podle § 16 nesp. říz., nebylo mu lze vyhověti.

Čís. 1713.

Nelze zamítnouti žalobu o výplatu vkladu na vkladní knížku z důvodu, že zahájeno bylo o knížce řízení umořovací, bylo-li navrhovatelům tohoto řízení v době návrhu známo, v čí rukou jest vkladní knížka.

(Rozh. ze dne 13. června 1922, R I 686/22.)

Žalobu proti záložně na výplatu vkladu procesní soud první stolice zamítl. D ů v o d y: Podle čl. 9. stanov žalované záložny jest záložna arcí povinna tomu, kdo se vykáže vkladní knížkou, platící za průkaz pohledávky i legitimace majitele, vyplatiti vklad, knížkou prokázaný. Tentýž článek 9. stanov určuje však ihned na to výjimku z této pravidelné povinnosti záložny pod a), kdyby zavedena byla amortisace vkladní knížky. V tomto případě jest usnesením zemského soudu prokázáno, že ohledně sporné vkladní knížky zahájeno bylo soudní řízení o umořování. Okolnost, na niž žalující strana poukazuje, že toto řízení zahájeno bylo teprve dne 6. ledna 1922, kdežto žaloba podána byla již dne 24. ledna 1921, nemůže míti významu při rozhodnutí této rozepře, poněvadž otázka, již při rozhodnutí jest rozřešiti, zdali žalovaná záložna povinna jest vklad na spornou vkladní knížku vyplatiti, posuzována musí býti podle času vynesení rozsudku (§ 406 c. ř. s.), nikoliv podle doby podání žaloby. O d v o l a c í s o u d zrušil napadený rozsudek a vrátil věc soudu první stolice, by vyčkaje pravomoci, ve věci dále jednal a ji znovu rozhodl. D ů v o d y: Výsledek posavadního řízení nestačí k bezpečnému posouzení a rozhodnutí sporu. Rozhodnutí to předpokládá především, že vymáhané právo v době podání žaloby žalobci skutečně příslušelo, jen ohledně splatnosti vymáhaného plnění rozhoduje podle § 406 c. ř. s. stav věci v době vydání rozsudku. Žalobce proto také tvrdí, že je řádným držitelem vkladní knížky, o ktercu zde jde, a že jako takový je legitimován k dispozici se vkladem. Žalovaná záložna to popírá, namítajíc, že žalobce knížky řádným způsobem nenabyl a že není oprávněn, žádati výplatu vkladu, což dokládá dalšími námitkami, nabízejíc o tom všem důkazy.